

дача, която имъ бѣше възложена, ги правеше замислени и мълчаливи. Следъ единъ часъ изкачване и спущане, дружината прегazi малката рѣка „Лукве“ и въ дрезгавината на мъглявото утро се развърна въ боенъ редъ по източнитѣ склонове на „Киселица“. 5, 6 и 8 рота бѣха на първа линия, а 7-ма—въ дружинна подрѣжка. Нѣколко пушки пропукаха, отговориха имъ още толкова и отъ къмъ дѣсно, гдето се движеше 1-а дружина, боятъ започна. Почна и 5-та рота. На четири наскока, дружината стигна до предната позиция.

Тогава, 20 смелчаци отъ 6-та рота подъ командата на ротния командиръ подпоручикъ Недѣлко Кебеджиевъ се премъкнаха презъ гората и съ една рѣдка по своята бързина атака, хвърлятъ се „на ножъ“, заематъ дветѣ неприятелски орждия съ 5 ракли и първи влизатъ въ рѣдута. При орждията става такъвъ ржкопашенъ бой, който показва колко голѣмо бѣше възмущението на нашитѣ войници отъ сърбитѣ. Едно непрекъснато „ура“ се носеше изъ утринната мъгла, размѣсено съ пушечнитѣ и топовни гърмежи. Нашитѣ юнаци се разбъркаха съ сърбитѣ, които яростно отбраняваха своята позиция и трѣбваше съ ножъ да се прогонватъ. Падатъ убити и ранени на всѣка стѣпка, пада раненъ дружинния командиръ. . . .

Редутътъ бѣлваше огънь и пращаше въ нашитѣ редове смъртъ. Настана единъ моментъ на мжчително колебание, защото смъртъта грабеше своитѣ жертви — най-смѣлитѣ хора умираха. Само 6-а рота бѣше дала вече 13 убити и 30 ранени.

Трѣбваше нова атака. Въ 9 часа и 30 минути първитѣ вериги се вдигнаха, но едва направили нѣколко крачки, би-доха покосени отъ неприятелскитѣ куршуми.

Командира на 4-а рота, Капитанъ Сяровъ пуца ракетъ, за да спре нашия артелерийски огънь и повторно отдѣлнитѣ вериги се надигнаха къмъ проклетия връхъ. . . Но пакъ смъртъ и задавени стѣнания.

Тогава, отдолу негде долетѣха трепетнитѣ звуци на „Шуми Марица“ свирена отъ музика и съпроводена отъ мощно „ура“, което отекна изъ пространнитѣ долове. Командира на дружината която бѣше въ полкова подрѣжка, майоръ Сотировъ Минчо, идваше на помощъ.

Като че нѣкаква чародейна прѣчка разкъса мъглата и една дивна планинска картина се очерта предъ очитѣ на тѣзи смѣли хора. Ясно се виждаше редута съ своитѣ насипи и изпъкнали очертания. Но смъртъта вършеше своята косидба. Огънятъ ставаше още по-честъ и нѣмаше време да се чака.

Часътъ искаше своитѣ герои и ги намѣри. . . .

Единъ остъръ нервенъ викъ прорѣза като съ ножъ разтреперания отъ пушечната стрелба утриненъ въздухъ. Една малка група войници отъ 7-а рота, подъ началството на командира на дружината майоръ Марковъ се вдигна „на ножъ“ съ върховното решение да отиде тамъ горе или да измре.

Съ гола сабя въ едната рѣка и револверъ въ другата, майорътъ наподобяваше на нѣкаква героическа статуя, която